

A black and white portrait of Vasyl Stus, a man with dark hair and intense eyes, looking directly at the viewer. He is wearing a dark jacket over a plaid shirt. The background is a vibrant field of golden wheat under a clear blue sky.

СИЛА СЛОВА

(85 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВАСИЛЯ
СЕМЕНОВИЧА СТУСА)

6 січня 2023 року, в Україні відзначають 85 річницю від дня народження великого поета, перекладача, літературознавця, правозахисника, борця за незалежність України в ХХ столітті — Василя Стуса.

Василь Стус — людина, що стала символом Українського Опору другої половини ХХ століття, ключовою постаттю духовного життя України. Гранічна чесність, мабуть, найхарактерніша риса Василя Стуса — поета, особистості, громадського діяча, який прожив яскраве, героїчне життя. Вражає також рідкісна та унікальна неподільність поезії й долі нескореного митця, що залишився вірним собі й своєму народові до кінця.

Навіть у найтяжчі хвилини життя Василь Стус твердо вірив, що вернеться до українців своїм словом, що рідний край його почве. І це дійсно сталося: його поезія відома як на Донеччині, так і в усіх інших регіонах Україні та поза її межами. Вона знана тими, кому випало читати його надзвичайно талановиті твори, або довідатися про його долю й боротьбу.

Життя Василя Стуса — це приклад незламності, принциповості і твердої волі. Він ніколи не намагався бути зручним і не боявся відкрито висловлювати свою позицію.

АБО СВП ПРИЙМЕ ТАКИМ МЕНЕ, ЯК Я Є, ЯК
МЕНЕ НАРОДИЛА МАТИ – АБО ВБ'Є, ЗНИЩИТЬ
МЕНЕ. АЛЕ Я – НЕ ПОСТУПЛЮСЯ! І З КОЖНОЇ
МИЛІ СВОЕЇ, З КОЖНОГО ПОЧУТЯ Й ДУМКИ
СВОЕЇ ЗРОБЛЮ СВІЙ ПОРТРЕТ, ТОБТО, ПОРТРЕТ
ЦІЛОГО СВПУ: ХАЙ ЗНАЕ ЦЕЙ СВП, ЩО ДУШИВ,
ГНУВ МЕНЕ, ЩО Я ВИЖИВ, ЗБЕРІГСЯ, ДОНІС ДО
ЛЮДЕЙ УСЕ, ЩО ХОТИВ.

ВАСИЛЬ СТУС

СТОРІНКИ БІОГРАФІЇ В. С. СТУСА

6 січня 1938 р. — народився в селянській багатодітній родині в селі Рахнівка Тайсинського району Вінницької області. Був четвертою дитиною в сім'ї.

1940 р. — сім'я Стусів переїхала в місто Сталіно (нині Донецьк), аби уникнути примусової колективізації. Батьки отримують роботу на одному з хімічних заводів міста.

1944–1954 pp. — навчався у Донецькій міській середній школі № 265 і закінчив її зі срібною медаллю.

1954–1959 pp. — навчався в Сталінському педагогічному інституті за спеціальністю «Українська мова та література». Почав писати перші вірші.

1959 р. — закінчив інститут, вчителював в селі Птаужня Кіровоградської області (три місяці), після чого два роки служив в армії. Переклав близько сотні віршів німецьких поетів, переважну більшість творів було написано Гете і Рільке. Їх переклади було згодом конфісковано і втрачено.

Василь Стус з батьками

Василь Стус з сестрою Марією

Василь Стус з друзями

Василь Стус з друзями та однокурсниками

1959 р. — опублікував у «Літературній газеті» свої перші вірші.

1961–1963 pp. — працював учителем української мови та літератури в середній школі № 23 м. Горлівки Донецької області, працював також підземним плитовим шахти «Октябрська» у Донецьку, літературним редактором газети «Соціалістичний Донбас».

1963 р. — став аспірантом Інституту літератури АН УРСР ім. Т. Г. Шевченка зі спеціальністю «Теорія літератури». Переїздить до Києва.

1964 р. — віддав до видавництва «Молодь» першу збірку своїх віршів, що має назву «Круговоріть» (у 1965 р., одразу після виступу в кінотеатрі «Україна» друк збірки було заборонено).

4 вересня 1965 р. — під час прем'єри фільму Сергія Параджанова «Піні забутих предків» виступив в київському кінотеатрі «Україна» з протестом проти серпневих арештів української інтелігенції і через кілька днів його було відраховано з аспірантури за «систематичне порушення норм поведінки аспірантів та співробітників наукового закладу». Після цього поет змушений працювати в будівельній бригаді, а згодом кочегаром.

1965 р. — одружується з Валентиною Попелюх. Згодом у них народжується син — Дмитро Стус.

1966–1972 pp. — працює старшим інженером відділу технічної інформації проектно-конструкторського бюро Міністерства промисловості будівельних матеріалів Києва, а потому — старшим інженером проектно-технологічного об'єднання.

1970 р. — у брюссельському видавництві вийшла друком друга збірка поета «Зимові дерева» (у 1968 р. поет подав рукопис цієї книги до видавництва «Радянський письменник», але, добре усвідомлюючи, що надії на видання немає, прийняв рішення про передачу її за кордон). Факт публікації книги за кордоном особливо обурював суддів на процесі над В. Стусом у 1972 р.

1970 р. — у самвидаві виходить третя експериментальна книга віршів — «Веселий цвінтар».

12 січня 1972 р. — поета вперше заарештовано.

7 вересня 1972 р. — засуджений на 5 років примусової праці і три роки заслання за «антирадянську агітацію і пропаганду». Ув'язнення відбував у концтаборах Мордовії. Більшість віршів, що Стус писав у концтаборі, вилучалася і знищувалась, лише деякі потрапили на волю через листи до дружини.

Василь Стус з сином

Василь Стус з дружиною

1972 р. — поет, перебуваючи в камері попереднього ув'язнення Київського КДБ, створює свою четверту книгу — «Час творчості / Dichtenszeit», що складена з оригінальних віршів та перекладів віршів Тете. Оригінальні твори стали основою майбутньої книги всього життя Стуса — «Палімпсести».

1977 р. — «Палімпсести»

1977–1979 pp. — по закінченню строку в концтаборі Василя Стуса вислали в Матросове Магаданської області, де він працював на золотих копальнях.

Восени 1979 р. — Василь Стус повертається до Києва, приєднується до гельсінської групи захисту прав людини. Заробляв на життя, працюючи робітником на заводі. Відмовився від радянського громадянства.

Травень 1980 р. — знову заарештований і засуджений на 10 років примусових робіт і 5 років заслання. Відмовився від призначеного йому адвоката Віктора Медведчука, намагаючись самому здійснити свій захист.

28 серпня 1985 р. — Стуса відправили в карцер. Табірними наглядачами знищено збірку з приблизно 300 віршів Василя Стуса. На знак протесту він оголосив голодування. В ніч з 3 на 4 вересня він помер, можливо, від переохолодження. Його поховали на табірному цвинтарі. Прохання родини перевести тіло додому відхилили на тій піdstаві, що не вийшов термін ув'язнення.

Листопад 1989 р. — завдяки кропотанням рідних і однодумців, поета разом із побратимами Юрієм Литвином і Олексою Тихим, що також загинули в таборі ВС-389/36 селища Кучино, перепоховали в Києві на Байковому кладовищі (ділянка № 33).

1990 р. — Постановою Пленуму Верховного Суду УРСР, і Ухвалою судової колегії по кримінальних справах Верховного Суду УРСР Василь Стус був посмертно реабілітований.

1991 р. — Василя Стуса посмертно відзначили Державною премією ім. Т. Г. Шевченка за збірку поезій «Дорога болю».

25 грудня 1997 р. — Указом Президента України нагороджено відзнакою Президента України «Орден князя Ярослава Мудрого» V ступеня (посмертно).

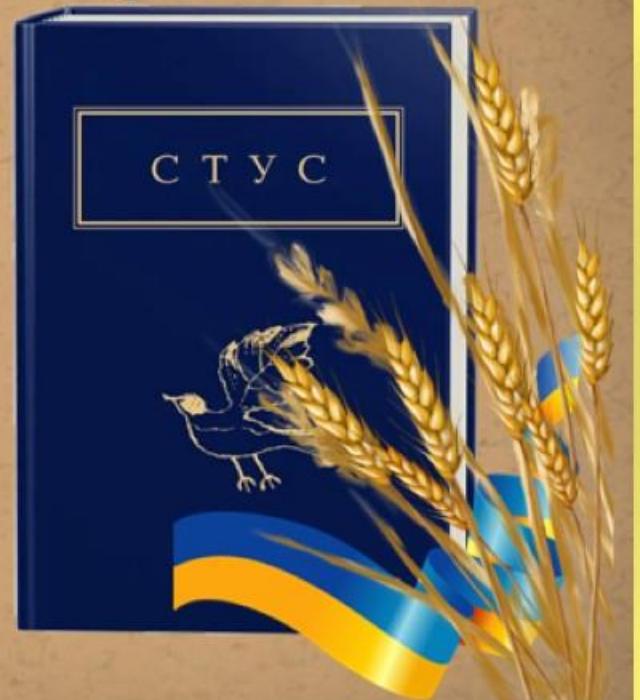
26 листопада 2005 р. — Василеві Стусу посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена Держави.

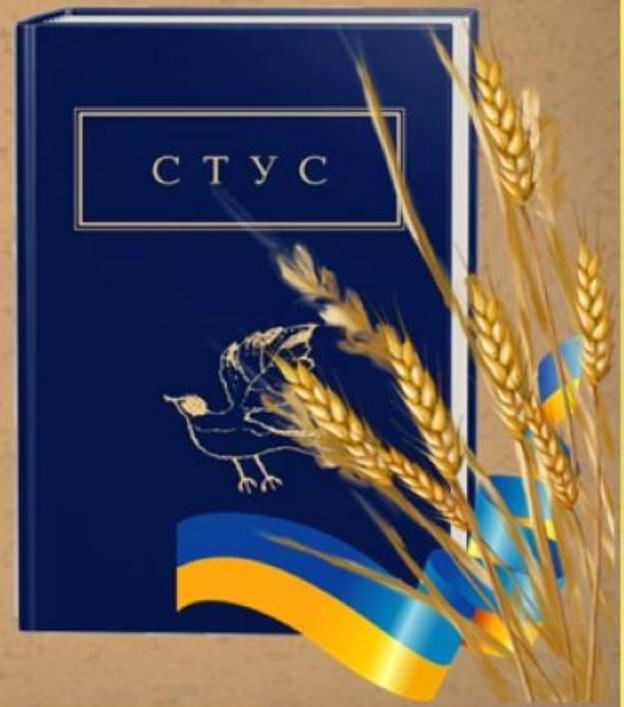
Перепоховання Василь Стус в Києві, 15 листопада 1989 р.

КРИЛЯТИ ВИСЛОВИ В. С. СТУСА

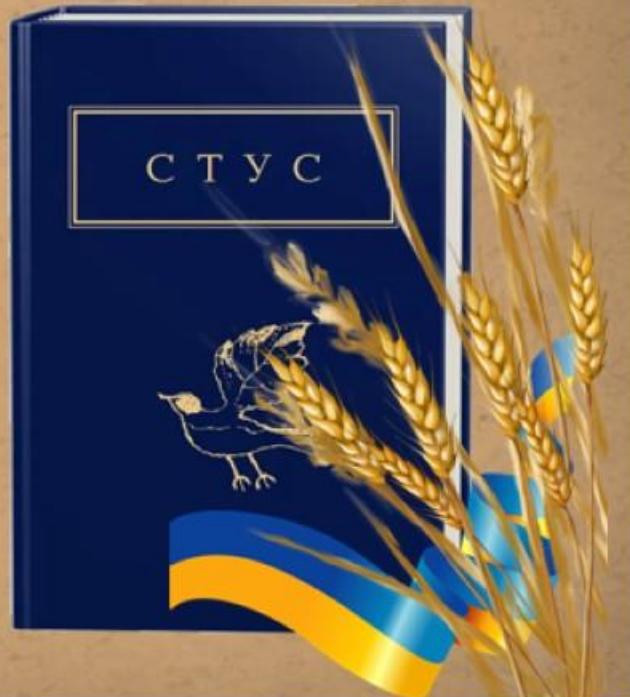
- Любов — то, може, єдина справжня квітка, подарована людині Богом. Тільки в любові людина розумна. І навіть: що більше, дужче любиш — то розумнішаєш. Інших квіток, кращих за цю, квітку любові, я не знаю.
- Завжди любити, щоб завжди помилятися. Але — завжди любити. І відтак існувати, а існувати — це помилятися.
- Митець потрібен своєму народові та й усьому світові тільки тоді, коли його творчість зливається з криком його нації.
- Ми досі ще рятуємо дистрофію тіл, а за прогресуючу дистрофію душ — нам байдуже.
- Ти — посеред. Між двох своїх світів пливе мій човен. Де не скину оком — по праву руку — крутояр і рів, по ліву руку — темно і глибоко. Так мудро нас страждання піднесло понад плавбою і понад добою. Пускай на воду зламане весло, і стань, уже безпам'ятний — собою.
- ...голови гнути я не збирався, бодай що б там не було. За мною стояла Україна, мій пригноблений народ, за честь котрого я мушу обставати до загину.

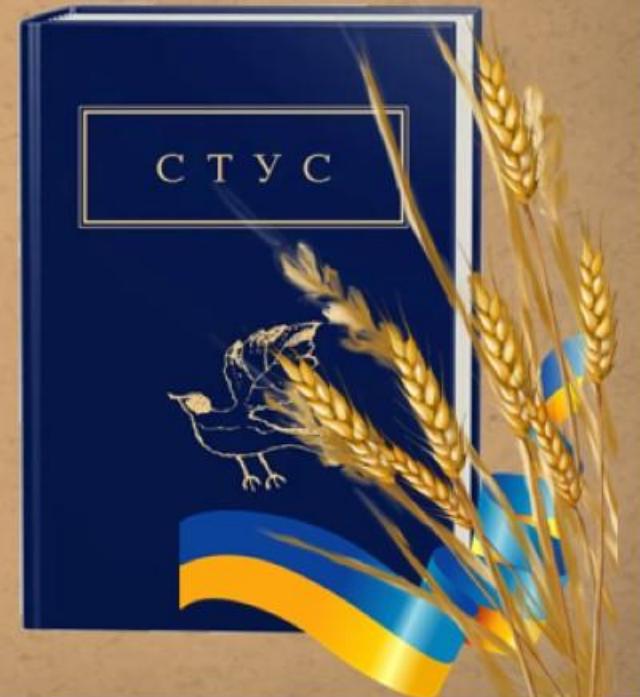
- Бери одожної пори свого життя те, що вона тобі пропонує. Вимагати од часу — і немудро, і негідно, може. Але — і не пливи за течією. Будь собою — тобто, виробивши тверді орієнтири, що таке добро і що зло, виростай у їхньому магнітному полі, аби по ньому все в тобі скристалізувалося (так Вернадський писав, згадуючи геологічні структури). Ідеал є один — добра і справедливості, чесності і любові. Іншого, мабуть, нема. Це додам — ідеал Краси.
- І думка така: поет повинен бути людиною. Такою, що, повна любові, доляє природне почуття зненависті, звільнюється од неї, як од скверни. Поет — це людина. Насамперед. А людина — це, насамперед, добродій. Якби було краще жити, я б віршів не писав, а — робив би коло землі..
- Я не націоналіст. Навпаки, я вважав за потрібне робити так, аби серед певної частини українців розвіяли дурман самозакоханості, антисемітизму, зарозумілої обмеженості. Так само за потрібне я вважав робити так, щоб серед певної частини росіян, євреїв і т.д. розвіяли дурман неповаги до української мови, культури, історії, неповаги до праці селянина, що гречно причащає усіх нас хлібом і сіллю від своїх мозолів.
- Долі не обирають... Її приймають — яка вона вже не є. А коли не приймають, тоді вона силоміць обирає нас.

- На Донбасі читати українську мову в російській школі – одне недоумство. Одна усна заява батьків – і діти не будуть вивчати мови народу, який виростив цих батьків ... Обов'язково — німецьку, французьку, англійську мови, крім рідної.... Я вважаю, що доля Донбасу – це майбутня доля України, коли будуть одні слов'яні співи. Як же можна миритися з тим особливим інтернаціоналізмом, який може призвести до згуби цілої духовної одиниці людства? Адже нас — за 40 мільйонів...
- Насамперед, сину, я хочу, щоб Ти мав свій характер, а не був розмазнею, манною қашею для беззубих. Виробляй його постійно, не поступайся своєю волею перед обставинами. Бо Ти — це, насамперед, Твоя воля (бажання, мета, впертість і т.д.). А воля міцніє в подоланні перешкод.
- Намагайся зрозуміти інших людей, бачити в їхніх життях їхню правду, яку треба приймати, а не оспорювати. Отож, суди про людей не зі своєї позиції тільки, а й з їхньої. Ще краще — з кількох позицій. А якби вчинив тут П'єр Безухов чи Роберт Джордан чи Мартін Іден, наприклад? Для цього треба мати щедре серце. Живуть же по-своєму дерева і квіти, жаби і ластівки, щурі й соқоли. І претензій до них ніхто не ставить. Так і люди.
- Від горілки шлях до витверезника, від гашишу — до в'язниці, за читання книжок платимо життям. Народився — щоб читати.

- Ми досі ще рятуємо дистрофію тіл, а за прогресуючу дистрофію душ — нам байдуже.
- Це щастя: мати таку долю, як у мене... Чуюся добре, бо нікому не зробив зла, бо дбав не тільки про себе. І від того мені світло на душі.
- Кожен қат любить червоне вино, нагріте до 36 градусів.
- Митець потрібен своєму народові та й усьому світові тільки тоді, коли його творчість зливається з криком його нації.
- Народ ще тільки осмислює конституційні простори своєї свободи, а уряд уже стріляє.
- Як же можна миритись з тим особливим інтернаціоналізмом, який може привести до згуби цілої духовної одиниці людства?
- Право сильного ніби знімає з ужитку людську неввічливість.
- Я чув таку думку, що десять-двадцять Довженків могли б багато чого зробити. Але звідки ж бути цим Довженкам зараз, в цьому спокійному болоті, яким видає мені часом духовна Україна? Адже він знявся на повені 20-х років, на масовості соціальних і національних змагань широкого загалу, а тепер повені ж нема... Ріка, сказати б, висихає.
- Так само — дбай про своїх друзів. Вони повинні бути чисті, добри. Інших друзів — не треба. А добрі друзі допомагають рости і ставати кращим...

ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВІДОМІХ ЛЮДЕЙ ПРО ТВОРЧІСТЬ В. С. СТУСА

«Минуть десятиліття... Не буде образу Стуса як особи, не буде його розпинателів, не буде його теперішніх критиків. Дисидентство вивчатимуть у школах із нудних підручників історії літератури. Будуть інші проблеми і інші злоби дня. Але надовго лишиться універсальне, майстерне і шире в поезії Стуса...»

(Ю. В. Шевельов, славіст-мовознавець)

«Є трагедія народу, і Василь Стус — символ цієї трагедії».

(Н. О. Світлична, правозахисниця)

«Василь Стус упав метеоритом на розорану українську ниву кінця ХХ ст. Спершу це викликало розгубленість, бо порушило порядок. У Спілці радянських письменників України вже усталився порядок імен. На Заході славились інші українські імена... Але тут навряд чи протягом 1970–80-х років хоч раз засвітилося в чийсь спілчанській голові ім'я поета Стуса... Коли затріщала перебудова і до Києва привезли три труни, серед них — прах Василя Стуса, піднялась національна хвиля і на гребені хвилі — Василь Стус!»

(Є. О. Сверстюк, літературний критик)

«Поезія Василя Стуса — наскрізь людська і людяна, вона повна піднесень і падінь, одчаїв і спалахів радості, проклонів і прощень, криків болю й скреготів зціплених зубів, зіщулень у собі і розкривань, безмежності світу».

(Ю. В. Шевельов, славіст-мовознавець)

«Василь Стус — людина рідкісної моральної обдарованості, голос сумління у світі розхитаних і розмитих понять чести, правди, порядності. Він зберіг свій стиль до кінця. І це було основою його трагедії. Він ніс даровану йому іскру Божу з гідністю і лицарською одвагою, не згинаючись і не обминаючи. На такій дорозі поети гинуть!»

(Є. О. Сверстюк, літературний критик)

«Вирок Стусові — сором радянській репресивній системі. Стус — поет. Невже країна, в якій уже загинули або зазнали репресій і переслідувань численні її поети, потребує нової жертви, нового сорому? Я закликаю колег Василя Стуса, поетів і письменників у всьому світі, моїх колег-вчених, Міжнародну Амністію, всіх, кому дорога людська гідність і справедливість, виступити на захист Стуса».

(А. Д. Сахаров, фізик-теоретик, громадський діяч)

«Його поезія традиційна за формою, та панує в ній та глибина й виваженість думки, гостро оригінальна кристалізація образу, що відповідає самій суті поезії як одвічного «діалогу душ» поета і читача. Така поезія завжди сучасна, навіть якщо в ній немає суто зовнішніх новацій».

(М. Х. Коцюбинська, літературознавиця, перекладачка)

«Поетичне слово стало причиною Василевої біди, за його Слово його тяжко покарано. Але воно ж, Слово, віддячилося тим, що додало сили і гордості за найтяжчих умов».

(І. М. Дзюба, літературний критик.)

Василю, тебе катували
ПринадцяТЬ стражденних літ!
Муки було їм замало —
Вони обірвали політ.

(Вікторія Івченко, українська поетеса)

«Після Сковороди й Шевченка, після Симоненка й Довженка, після Драй-Хари і Вишні, після тисяч патріотів — потоптаних, понівечених, знищених тоталітарною системою, Стус не зміг жити інакше: одверто став на прю з нею. Свідомо, беззастережно, з відкритим забralом. Поряд із ним було багато сподвижників, але не кожен із них проішов свій трудний шлях від початку й до кінця так, як зробив це Стус».

(Г. П. Білоус, український поет)

«Василь Стус за своїм покликанням і з ласки Божої — поет. Він поет не тільки непересічний, а рідкісний своїм талантом і культурою. Доля призначила йому в житті ще й ролю політв'язня. ... При цьому Василь Стус може бути прикладом синівської вірності своєму народові і таکої любові до батьківщини, яка межує з ненавистю. У Стуса все це органічно переплітається, таک що Стус-поет, Стус-політв'язень і Стус-громадянин, патріот — це один тугий вузол».

(Н. О. Світлична, правозахисниця)

ВИДАННЯ В. С. СТУСА З ФОНДУ БІБЛІОТЕКИ

Стус В. С. Золотокоса красуня = Златокудрая красавица : [вірші] / Василь Стус ; [упоряд. Д. Стус ; пер. з укр. М. Рахліна]. — Харків : ОКО, 1995. — 128 с.

Василь Стус не лише поет рідкісного таланту, публіцист, перекладач і літературознавець — це людина, яка уособила «голос сумління у світі розхитаних і розмитих понять честі, правди, порядності».

Поезії, що увійшли до цієї збірки, — найкраші зразки лірики Василя Стуса. У цих рядках громадянські мотиви та біль митця за долю України переплітаються з тонким мереживом любовної лірики і філософськими роздумами про життя й призначення людини. Вірші сповнені надії та сили волі, міцнішої за крицю.

Василь Стус
Зібрання творів

ТОМ 1

Стус В. С. Зібрання творів : у 12 т. / Василь Стус. Т. 1. Ранні вірші (сер. 1950-х - початок 1960-х рр.) ; Дело № 13/БЕ 1339 ; Круговерть ; Вірші 1960-х років / [упоряд.: Д. Стус, А. Шацька]. — Київ : Факт, 2007. — 560 с.

До первого тому «Зібрання творів» Василя Стуса у 12 томах увійшли «Ранні вірші» поста від середини 1950-х років до початку 1960-х, саморобна збірка «ДЕЛО № 13 / БЕ 1339», яку поет не подавав у жодне видавництво, частково реконструйована збірка «Круговерть» та вірші, написані до середини 1960-х років. Зважаючи на те, що творчою особливістю Василя Стуса є збірковий принцип поетичного мислення, всі зрошення окремих віршів у більший поетичний текст подано в максимально можливому обсязі. Частина віршів публікується вперше.

Стус В. С. Феномен доби : (сходження на Голгофу слави) / Василь Стус. — Київ : Знання України, 1993. — 96 с.

Книга «Феномен доби» написана в 1970–1971 рр. Упродовж двох десятиліть рукопис її пролежав в архівах КДБ. Ця літературна праця підривала безпеку наймогутнішої на планеті держави, найдемократичнішої в світі країни. Так і було сказано у вироку Київського обласного суду: ворожа, антирадянська, націоналістична.

А насправді це книга любові і болю. З глибоким проникненням у тає місце видатне і трагічне явище української літератури, як Павло Тичина. Але це книга не лише про Тичину — вона про трагедію людини в умовах тоталітарного режиму, про згубну дію казармового соціалізму на культуру, духовність народу.

*Стус В. С. Поезії / Василь Стус ; упоряд. М. Х. Коцюбинська. —
Київ : Рад. письменник, 1990. — 222 с. : іл., портр., фот.*

Одне з перших видань поезій Василя Стуса в Україні з післясловом М. Коцюбинської. До книги увійшли вірші зі збірок «Зимові дерева»(1970), «Веселий цвинтар»(1971) та «Палімпсести»(1977).

Протягом довгого часу вилучена з літературного життя, сьогодні поезія Василя Стуса повертається до читачів, її публікують газети й журнали, народжуються пісні на вірші поета, його твори входять до сценічних вистав. Книгу поезій складено з уцілілих рукописів і списків поезій В. Стуса, які збереглися в рідних та друзів поета.

Стус В. С. Час творчості. Dichtenszeit / Василь Стус ; [упоряд., авт. передм. Д. Стус]. — Київ : Дніпро, 2005. — 704 с. — (Бібліотека Шевченківського комітету).

БІБЛІОТЕКА
ШЕВЧЕНКОВСЬКОГО
КОМІТЕТУ

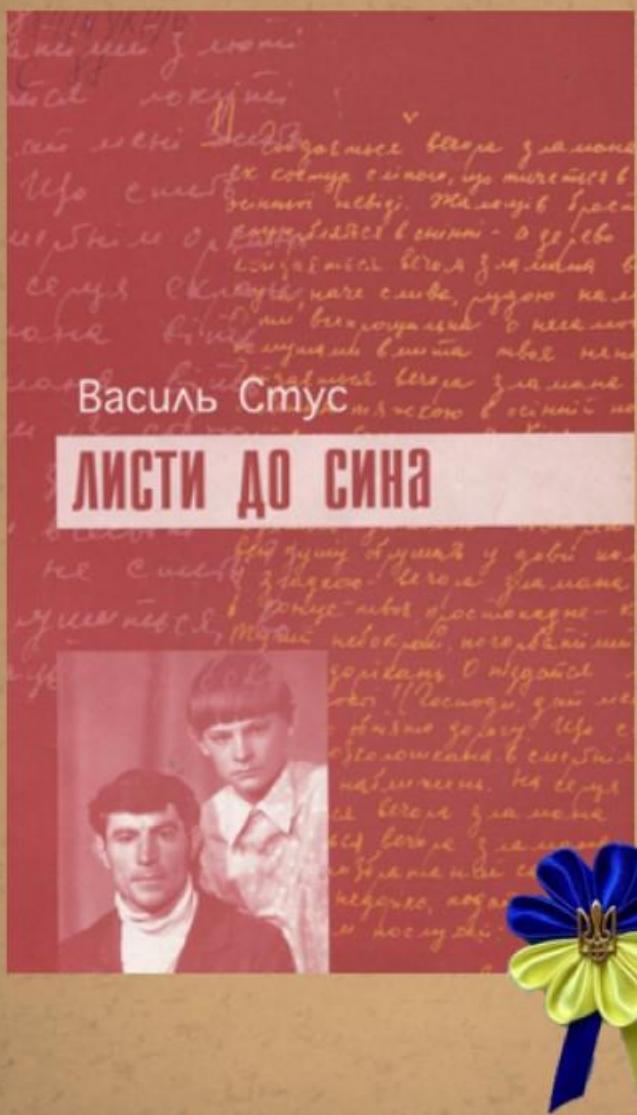

ВАСИЛЬ
СТУС
ЧАС ТВОРЧОСТІ

Сьогодні вже важко уявити українську поезію другої половини минулого століття без постаті Василя Стуса — поета, критика, літературознавця, мислителя, правозахисника. Нова книга вибраного — амбітна спроба представити не лише різні етапи творчих шукань, а й вершинні здобутки письменника в різних жанрах.

Стус В. С. Листи до сина / Василь Стус ; упоряд.: О. Дворко, Д. Стус ; авт. передм. Д. Стус]. — Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2001. — 192 с.

Назва збірки, яку упорядкували Оксана Дворко та Дмитро Стус, з огляду на кількість уміщених у ній саме листів і саме до сина, є дещо метафоричною. Листи до сина даються на широкому тлі творчої спадщини батька-поета (поезій, перекладів, таборових нотаток). Па ѹ, зрештою, як це тлумачить у передмові Дмитро Стус, у ширшому розумінні «Листи до сина» звернені не таک до реального сина, як до «духовного наступника справи Василя Стуса, до людини, що прийшла у світ самостверджуватись, творити себе на просторах свободи, що завжди існують на «розломах тоталітарних систем»».

Поезія: Ліна Костенко. Олександр Олесь. Василь Симоненко. Василь Стус / [ред. Н. М. Максименко]. — стер. вид. — Київ : Наук. думка, 2000. — 271 с. — (Бібліотека школяра).

До книги увійшли поетичні твори видатних поетів України — Ліни Костенко, Олександра Олеся, Василя Симоненка, Василя Стуса, які рекомендовані шкільною Програмою з української літератури для текстуального й оглядного вивчення.

ВИДАННЯ ПРО В. С. СТУСА З ФОНДУ БІБЛІОТЕКИ

Стус Д. В. Життя і творчість Василя Стуса / Дмитро Стус ; [відп. за вип. М. Ляшенко]. — Київ : Фотовідеосервіс, 1992. — 88 с. — (Бібліотека українця, № 7).

Прагічна доля судилася Василю Стусу — талановитому українському поету, прозаїку, перекладачу, літературознавцю, правозахиснику, одному із найактивніших представників українського культурного руху 1960-х років. Він був людиною не здатною на компроміси, яка завжди йшла шляхом правди і заплатила за це власним життям.

Син поета Василя Стуса — Дмитро, майстерно поєднує об'єктивні біографічні відомості про життя батька з власними спогадами і спостереженнями, парадоксально зіставляє контексти, змішує науковий та белетристичний стилі.

Василь Стус: життя як творчість / Д. Стус. — 3-те вид. — Київ : Дух і літера, 2015. — 384 с. : іл. — (Бібліотека спротиву. Бібліотека надії).

Ніхто не знає, в чому полягає загадка слави. Часто трапляється, що про когось, хто все життя перебував у в епіцентрі подій, забивають відразу після смерті. До Василя Стуса широка відомість прийшла після перепоховання в 1989-му. Що цьому причиною: поетична творчість? геройка життя? непримиренність позиції? здатність перейматися чужим болем? На ці та інші питання пробує знайти відповіді син поета — Дмитро, який майстерно поєднує об'єктивні біографічні відомості про життя Василя Стуса з власними спогадами і спостереженнями про батька. Пропонована книга — це Василь Стус очима дослідника й сина на тлі «запізнілого націєтворення».

Розрахована на широке коло читачів: від учнів до науковців.

Лук'яненко Л. Т. Не дам загинуть Україні! / Левко Лук'яненко. — Київ : Софія, 1994. — 510 с. : фот.

Книга містить багато роздумів, інтерв'ю, листів, відомого українського державного й політичного діяча Левка Лук'яненка, а також документів (постанов, слідчих справ тощо) пов'язаних із діяльністю цієї непересічної особистості. Хронологічно книга охоплює період від кінця 50-х років ХХ ст. (початку дисидентської діяльності Л. Лук'яненка) до 1992 року (тобто до моменту його призначення першим українським послом у Канаду).

У книзі також містяться спогади про таких визначних борців за волю України як Олекса Птичий, Василь Стус, Михайло Горинь та інші.

Постаті : нариси про видатних людей Донбасу : [збірник статей] / авт. ідеї В. Білецький ; ред. Т. Тимофеєва. — Донецьк : Східний видавничий дім, 2011. — 215 с.

ПОСТАТИ

Нариси про видатних
людей **ДОНБАСУ**

Книга підготовлена в рамках проекту «Культурне обличчя Донбасу». До неї увійшли розповіді про видатних людей краю, які жили і працювали тут у ХІХ–ХХІ ст. Це представники різних сфер діяльності — поети й науковці, композитори і співаки, геологи і економісти, управлінці і політики, журналісти і правники. Але всіх їх об'єднує одне — вони народилися і сформувалися як особистості на Донбаській землі, працювали для неї, оспіували в творах. Вони формували і продовжують формувати образ Донбасу як провідного східноукраїнського регіону, який дав промисловості, культурі і науці країни значимі здобутки, високі таланти, проривні рішення.

Для істориків, краєзнавців, широкого загалу, всіх тих, хто цікавиться історією України і Донбасу.

ЯК ДОБРЕ ТЕ, ЩО СМЕРТІ НЕ БОЮСЬ Я
І НЕ ПИТАЮ, ЧИ ТЯЖКИЙ МІЙ ХРЕСТ.
ЩО ВАМ, БОГОВЕ, НИЗЬКО НЕ КЛОНИЮСЯ
В ПЕРЕДЧУПІ НЕДОВІДОМІХ ВЕРСТВ.
ЩО ЖИВ-ЛЮБИВ І НЕ НАБРАВСЯ СКВЕРНИ,
НЕНАВІСТІ, ПРОКЛОНУ, КАЯТЯ.
НАРОДЕ МІЙ, ДО ТЕБЕ Я ЩЕ ВЕРНУ,
І В СМЕРТІ ОБЕРНУСЯ ДО ЖИТЯ
СВОЇМ СТРАЖДЕННИМ І НЕЗЛІМ ОБЛИЧЧЯМ,
ЯК СИН, ТОБІ ДОЗЕМНО ПОКЛОНИЮСЬ
І ЧЕСНО ГЛЯНУ В ЧЕСНІ ТВОЇ ВІЧІ,
І ЧЕСНИМИ СЛЬОЗАМИ ОБІЛЛЮСЬ.

ВАСИЛЬ СТУС

З представленими в медіа-огляді виданнями Ви можете ознайомитися в бібліотеці НТУ «ХПІ». Детальна інформація про місце знаходження книг в електронному каталогі бібліотеки на сайті: <http://library.kpi.kharkov.ua>

При підготовці презентації використані матеріали сайтів:

<https://nlu.org.ua>

<https://stus.center>

<http://massovoodessa.blogspot.com/2018/01/80.html>

<https://www.ukrlib.com.ua>

<https://nlu.org.ua>

<https://vseosvita.ua>

<https://uk.m.wikiquote.org>

При оформленні презентації використані фотографії з книги:

Стус В. С. Поезії / Василь Стус ; упоряд. М. Х. Коцюбинська. — Кий : Рад. письменник, 1990. — 222 с. : іл., портр., фот.